

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sîli, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2014, în cauza penală privindu-i pe

ROMANOV Valerii Vitalii, *născut la 15 februarie 1993, originar din or. Chișinău, domiciliat în sat. Isacova, r-nul Orhei;*

COVBASA Serghei Tudor, *născut la 19 noiembrie 1991, originar și domiciliat în mun. Chișinău, com. Stăuceni, str. Florilor 2, ap. 43.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.04.2014 – 25.07.2014;

Instanța de apel: 20.08.2014 – 05.12.2014;

Instanța de recurs: 13.03.2015 – 08.04.2015.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 25 iulie 2014, a fost încetat procesul penal privind învinuirea imputată lui Romanov Valerii, de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Prin aceeași sentință, Covbasa Serghei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal la 2 ani închisoare, iar în conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, lui Covbasa Serghei i-a fost stabilită pedeapsa definitivă pentru concurs de sentințe, de 3 ani și 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat, *în fapt*, că Romanov V. împreună și de comun acord cu Covbasa S., la 13.02.2014, aproximativ pe la orele 21.00, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane și însușirii lor ulterioare,

dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, împărțind rolurile între ei și anume, Romanov V. aflându-se de veghe în fața blocului din str. Dimo 1/2, mun. Chișinău, iar Covbasa S., prin forțarea geamului confecționat din termopan, a pătruns în apartamentul nr.44 de pe adresa menționată, de unde au sustras bunuri materiale în valoare totală de 44 130 lei, cauzându-i părții vătămate Burac Alexandru o daună materială considerabilă, după care au părăsit locul comiterii infracțiunii.

La fel, s-a reținut că Covbasa S., la data de 06.02.2014, în intervalul de timp dintre orele 11:00 pînă la 14:45, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în casa de locuit de pe str-la Vasile Alecsandri 1, com. Stăuceni, mun. Chișinău, ce aparținea bunicii sale, Covbasa A., pe ascuns, a sustras un laptop de model „ASUS” la preț de 9 100,15 lei, ce aparținea lui Alexa Alexei și cu bunul sustras de la locul infracțiunii a dispărut într-o direcție necunoscută, cauzându-i astfel părții vătămate o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 9100,15 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Covbasa S. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, *furtul adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrșită de două persoane, prin pătrundere în încăpere și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Totodată, instanța de fond a conchis asupra dispunerii încetării procesului penal în privința lui Romanov V. pe faptul sustragerii bunurilor de la partea vătămată Burac Alexandru și a lui Covbasa S. pe faptul sustragerii bunurilor de la partea vătămată Alexa Alexei, din motivul împăcării părților.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat și inculpatul Covbasa S.

3.1. În apelul procurorului s-a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpații să fie recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, cu stabilirea pedepsei lui Romanov V. - 5 ani închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal și lui Covbasa S. - 7 ani închisoare și prin prisma art. 85 Cod penal, a-i se stabili definitiv pedeapsa de 8 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis. În motivarea apelului său, procurorul a invocat că partea vătămată a dat declarații false, care urmează a fi apreciate critic de către instanță, cu privire la prejudiciul cauzat acesteia și pedeapsa stabilită inculpaților este prea blîndă.

3.2. Potrivit apelului declarat de inculpatul Covbasa S. acesta a solicitat casarea sentinței și aplicarea în privința sa a unei pedepse mai blînde, deoarece dînsul a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune părții vătămate și s-a împăcat cu ea și are la întreținere un copil minor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2014, pronunțată integral la 05 ianuarie 2015, apelul inculpatului Covbasa S. a fost respins, ca nefondat și, totodată, a fost admis parțial apelul procurorului și a inculpatului Covbasa S., în partea aplicării pedepsei definitive în privința lui Covbasa S. cu casarea sentinței și pronunțarea, în această parte, a unei noi hotărâri potrivit căreia ultimul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și condamnat la 2 ani închisoare, cu stabilirea pedepsei definitive, în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, de 3 ani și 6 luni închisoare și cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel, expunându-se asupra fiecărei cereri de apel în parte, a reținut că alegațiile apelanților privitor la chestiunea de individualizare a pedepsei, urmează a fi admise, doar în partea ce ține de stabilirea pedepsei definitive inculpatului Covbasa S., iar celelalte motive ale apelurilor sunt nefondate și urmează să fie respinse, iar în susținerea acestei statuări instanța de apel a specificat următoarele.

Din materialele cauzei, rezultă că instanța de fond a făcut o justă încadrare juridică a acțiunilor inculpaților, bazându-se pe probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de fond. De asemenea, s-a conchis că, la faza urmăririi penale, toate obiectele sustrate de la Al. Burac au fost evaluate superficial, din spusele părții vătămate, neținându-se cont nici de costurile de piață, nici de uzura acestora. În ședință însă, partea vătămată a venit cu alte argumente, indicând alte prețuri, mai aproape de cele reale și corespunzătoare cu prețurile, pe care le aveau obiectele la momentul comiterii faptei.

Din aceste considerente, instanța de apel a considerat că instanța de fond a făcut o reîncadrare corectă a acțiunilor inculpaților, reieșind din circumstanțele stabilite în timpul examinării cauzei, iar faptul că partea vătămată a concretizat mărimea pagubei abia în ședința de judecată, nu poate servi drept temei pentru admiterea apelului procurorului în această parte.

De asemenea, instanța de apel a reținut că nu poate fi admis apelul inculpatului Covbasa S., care solicită aplicarea unei pedepse mai blânde, pe motiv că s-a împăcat cu partea vătămată și că are la întreținere un copil minor. Or, instanța de fond a luat în considerație aceste circumstanțe la stabilirea pedepsei și i-a numit o pedeapsă aproape de limita minimă a legii pentru care el a fost condamnat. Reieșind din particularitățile personalității lui Covbasa S., instanța de apel a reiterat că nu are careva temei să-i aplice acestuia o altă categorie de pedeapsă, mai blândă, deoarece el anterior fiind de vârstă minoră a comis o infracțiune similară, pentru care a fost și condamnat cu privațiune de libertate.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, procurorul a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanța de apel, în alt complet de judecată, din motiv că instanța nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apelul procurorului, hotărârea atacată nu cuprinde

motivele pe care se întemeiază soluția și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Recurentul a specificat în textul recursului declarat, că instanța de apel nu a supus verificării probele prezentate în sprijinul acuzării, făcând trimitere unilateral la declarațiile părții vătămate, fără ca acestea să fie supuse unei analize minuțioase în coroborare cu alte probe.

Astfel, instanța de judecată a dat o apreciere juridică incorectă probelor și faptelor prezentate de partea acuzării și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate la caz, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului Covbasa S. în comiterea infracțiunii încriminate prin rechizitoriu.

În același context, recurentul a menționat că instanța de fond a comis următoarele erori, care au fost lăsate fără apreciere și nu au fost corectate de către instanța de apel. În primul rând, titularul cererii de recurs a specificat că vina inculpatului Covbasa S. în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin prin următoarele fapte și probe administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată, fiind indicate și ca motive ale apelului procurorului, iar instanța de apel nu s-a expus asupra lor, ori nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpaților.

Instanța de judecată, recalificând acțiunile inculpaților, a pus la baza sentinței declarațiile părții vătămate Burac Al., care însă urmau a fi apreciate critic referitor la cuantumul daunei cauzate.

În asemenea circumstanțe, avînd la bază cele sus menționate, recurentul a specificat că consideră că instanța neîntemeiat a recalificat acțiunile inculpaților din art. 186 alin. (4) Cod penal în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și a admis acordul de împăcare în privința inculpatului Romanov V.

În drept, procurorul își întemeiază recursul ordinar declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat și expune următoarele considerente în vederea susținerii acesteia statuări.

Așadar, pornind de la expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de partea acuzării, Colegiul penal amintește că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat de acuzatorul de stat se constată că, în drept, acesta își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 12) poate fi invocat de recurent în cazul în care se constată că la judecarea cauzei a fost admisă de către instanțele ierarhic inferioare eroarea de drept - când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând criticile formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 6) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurent ca fiind nefondate, avînd în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, din considerentul că instanțele au recalificat acțiunile inculpaților din prevederile art. 186 alin. (4) Cod penal, în cele prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, din motiv că nu a fost demonstrat de partea acuzării cauzarea unui prejudiciu în proporții mari, iar din declarațiile părții vătămate rezultă că prejudiciul care i-a fost cauzat acesteia prin infracțiune este unul considerabil.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului un șir de probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creindu-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, verificînd materialele dosarului în raport cu criticile enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelurilor instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă privitor la menținerea condamnării în privința inculpatului Covbasa S. în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal și cu privire la modificarea pedepsei definitive aplicate acestuia în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, de 3 ani și 6 luni închisoare.

Or, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 4 din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, instanța de recurs nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpaților privind învinuirea imputată acestora prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs. Or, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Autorul recursului invocă că instanțele au apreciat unilateral probele administrate, însă din actele cauzei se constată că instanța de fond și cea de apel le-au creat părților condițiile necesare, cercetînd probele așa cum au fost prezentate de părți și au conchis corect asupra circumstanțelor de fapt ale cauzei, efectuînd o încadrare juridică corectă.

Tot în acest context, Colegiul penal reține că, după cum rezultă din prevederile art. 314 Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, în procesul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit și sub toate aspectele, probele prezentate de părți, creîndu-le acestora condiții necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificînd materialele dosarului, specifică că judecînd apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptînd o soluție corectă în cauza deferită judecării.

Cît privește critica subsidiară invocată de recurent precum că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea acuzării nu s-a pronunțat asupra tuturor

motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal.

Astfel, făcând o analiza minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpaților sunt vădit nefondate, iar instanța de apel, de altfel și cea de fond, corect și-au motivat soluția de respingere a argumentelor invocate de acuzatorul de stat în acest sens.

Or, din toate probele examinate și cercetate de către prima instanță și instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpații au acționat cu intenție directă și au urmărit incipient scopul săvârșirii infracțiunii de furt, iar valoarea bunurilor sustrase i-a cauzat proprietarului un prejudiciu considerabil, ci nu în proporții mari, după cum pretinde acuzatorul de stat.

În consecință, Colegiul penal apreciază că, instanța de apel a făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză, argumentând detaliat respingerea probelor ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpaților în baza art. 186 alin. (4) Cod penal. Astfel, toate probele au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute de instanța de apel rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Instanța de apel corect a menținut constatările instanței de fond referitor la valoarea bunurilor sustrase de la partea vătămată Burac Alexandru, care constituie suma de 44 130 lei.

Argumentele recurentului cu privire la aprecierea unilaterală a probelor nu are nici un suport legal, fiindcă, potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, toate dubiile în probarea învinuirii imputate, care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpaților.

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că aceste motive au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului Covbasa S. în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de drept, atât de către instanța de fond, cât și de cea de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința inculpaților, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către titularul cererii de recurs.

8. Pentru toate considerentele de fapt și de drept expuse în prezenta decizie, în temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sîli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2014, în cauza penală privindu-i pe Romanov Valerii Vitalii și Covbasa Serghei Tudor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 08 mai 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru